

РЕШЕНИЕ

№ 3515

гр. София, 27.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **879** по описа за **2019**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.250
от ЗМВР.

Образувано е по жалба на П. И. П. от [населено място] срещу Заповед №
РД-30-148/11.01.2019 година на За председател- Заместник- председател на Държавна
агенция“ Технически операции“,с която е наложено дисциплинарно наказание
„Уволнение“ на П. И. П.- агент III степен към ДБ и прекратено служебното
правоотношение на оспорващия ,считано от датата на връчване на заповедта.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност,неправилност
незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при
неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно-
производствените правила, нарушение на материално-правните разпоредби и
несъответствие с целта на закона- отменителни основания по чл.146 от АПК, както е
и не е отчетен и фактът, че не е доказано по безспорен начин извършването на
нарушението. Искане се отмяна на заповедта.Претендират се е сторените по делото
разноски.

В съдебно заседание, оспорващият - П. И. П., редовно и своевременно призован, се
явява лично и с адвокат И., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на
заявените основания и моли заповедта да бъде отменена. Заявяват претенция за
присъждане на сторените по делото разноски. Съображения относно

незаконосъобразността на заповедта, развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по оспорването-За-председател,Заместник-председател на Държавна агенция „Технически операции“, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт П. Е. и от В. И. редовно упълномощени, които оспорват жалбата като неоснователна и молят да бъде отхвърлена. Заявяват претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат И. и молят да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК. Съображения относно неоснователността на жалбата развиват и в представената по делото писмена защита.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор Ю., който

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства и от личното кадрово дело,е видно,че със Заповед № RB202004-001-04K-128/29.07.2011 година на Министър на вътрешните работи е присъдена категория Г-III степен- Инспектор на кандидат за постъпване на държавна служба в МВР и назначил на длъжност в Специализирана дирекция“ Оперативни технически операции“- МВР, считано от датата на встъпване в длъжност П. И. П. на длъжност разузнавач VI степен в група 02 на сектор 01 към отдел 05.

Оспорващият П. е встъпил в длъжност на дата 25.08.2011 година/ видно от приложения на лист 101 от делото Акт за встъпване в длъжност/.

На 20.10.2014 година оспорващият П. е встъпил в длъжност на изпълнителска длъжност- агент IV степен сектор 12, отдел 01 към Дирекция“ Б.“ в ДА“ТО“.

На 01.03.2016 година П. И. П. е преназначен на изпълнителска длъжност агент III степен в сектор 12 на отдел 01 към Дирекция“ Б“ при ДА“ТО“.

Със Заповед № РД30-2240/20.04.2016 година на Председател на ДА“ТО“ е утвърден Етичен кодекс за поведение на служителите в Държавна агенция,, Технически операции“, а оспорващият се е запознал срещу подпис със Заповед № РД-30-2240/20.04.2016 година на дата 22.04.2016 година- видно от приложения на лист 134 от делото Контролен лист.

Оспорващият е запознат с длъжностната характеристика на длъжността Агент III степен в Дирекция“ Б“ на 29.07.2016 година.

На 01.02.2017 година до Председател на ДА“ТО“ е депозирана Докладна записка от Директор на Дирекция „ Вътрешна сигурност“ при ДА“ТО“, относно произшествие с участие на служител на ДА“ТО“- П. И. П. и е предложено да бъде образувана дисциплинарна проверка от служители на Дирекция“ Човешки ресурси“ и служител на Дирекция“ Вътрешна сигурност“, в хода на която да се изяснят обстоятелствата по случая на дата 01.02.2017 година.

Със Заповед № РД-30-712/07.02.2017 година на Председател на ДА“ТО“ е заповядано да бъде извършена проверка за изясняване на изложените факти и обстоятелства , посочени в Докладна записка, изх. № 31-1549/01.02.2017 година от Ц. П. П.- Директор на Дирекция“ Вътрешна сигурност“ във връзка с постъпили данни за произшествие, с участието на П. И. П.- агент III степен в Дирекция“Б.“, възложил проверката да бъде извършена в състав- Председател – Б. Н. Ч.- на длъжност

Началник отдел“ Дисциплинарна практика и кариерно развитие“ към Дирекция „Човешки ресурси“ при ДА“ТО“ и членове- А. Д. Д.- експерт I степен в Отдел“ Дисциплинарна практика и кариерно развитие“ към Дирекция „Човешки ресурси“ при ДА“ТО“, А. Г. И.- старши агент IV степен в сектор 01 в Отдел“ Сигурност“ към Дирекция „Вътрешна сигурност“ при ДА“ТО“, М. – В. А. З. – агент I степен в сектор 01 на Отдел „Сигурност“ към Дирекция „Вътрешна сигурност“ при ДА“ТО“, посочил за резултата от проверката да се изготви писмена справка, която да му се докладва в 30 дневен срок от датата на подписване на заповедта.

Със заповедта, оспорващият П. П. е запознат на 15.02.2017 година.

На същата дата оспорващият П. депозирал Сведение до Председателя на Комисията по Заповед № РД30—712/07.02.2017 година на Председател на ДА“ТО“, в което подробно изложил подробности около твърдяното произшествие на дата 01.02.2017 година.

На 07.03.2017 година до Председател на ДА“ТО“ е депозирана Справка относно извършената проверка за постъпили данни за извършени дисциплинарни нарушения на етичните правила за поведение на служители в ДА“ТО“ от служител в Дирекция“ Б“ към ДА“ТО“ и е посочено, че от събраните данни не са установени конкретни нарушения на етичните правила за поведение от страна на П. И. П. – агент III степен в Дирекция „Б“, съгласно Етичен кодекс за поведение на служителите в ДА“ТО“, не са установени факти и данни, довели до оперативно разкриване на служебната принадлежност на П. към службите на ДА“ТО“, на П. И. П.- агент III степен в Дирекция“ Б“ да не бъде търсена дисциплинарна отговорност поради липса на нарушение на служебната дисциплина и с резултата от извършената проверка да бъде запознат П. И. П. , който се е запознал с нея лично срещу подпис на дата 17.03.2017 година.

На 25.07.2018 година до Председател на ДА“ТО“ е постъпило Писмо, с което същият е уведомен, че по делото е привлечен в качеството на обвиняем П. И. П. и срещу когото е повдигнато обвинение с Обвинителен акт пред СРП за извършено престъпление по чл.150,ал.1, вр. с чл.26,ал.1 от НК и чл.159,ал.1 от НК, като е образувано съдебно производство по НОХД № 6928/2018 година по описа на СРС, 106 състав.

На 03.10.2018 година Директор на Дирекция “Инспекторат“ при ДАТО“ депозирал Докладна записка до Председател на ДА“ТО“ относно назначаване на комисия за извършване на проверка на данните и обстоятелствата, посочени в Доклад с рег. № RB202007-001-05/2-3065/15.08.2018 година оп описа на ДА“ТО“, с която предложил да бъде извършена проверка на данните и обстоятелствата, посочени в Доклад, с рег. № RB202007-001-05/2-3065/15.08.2018 година да се назначи комисия от служители на Дирекция“Инспекторат“,която да извърши проверка на данните и обстоятелствата, посочени в Доклада.

Със Заповед № РД-30-6238/03.10.2018 година на Председател на ДА“ТО“ е назначена комисия в състав ,подробно посочена в заповедта, която да извърши проверка на данните и обстоятелствата, посочени в Доклад с рег.№RB202007-001-05/2-3065/ 15.08.2018 година, определил срок за извършване на проверката- едномесечен срок от издаване на заповедта и за резултата от проверката да се изготви доклад, който да се изготви в едномесечен срок от приключване на проверката.

На 12.10.2018 година до СГП е изпратено писмо от За- председател на ДА“ТО“, с

което е поискано във връзка с извършващата се проверка от Дирекция“ Инспекторат“ при ДА“ТО“ да се предостави обвинителен акт по прокурорска преписка № 82/2017 година по описа на СГП.

На 15.10.2018 година в ДА“ТО“ е постъпил Обвинителен акт по досъдебно производство №255/2017 година по описа на 05 РУ- СДВР по пр. пр. № 821/2017 година по описа на СГП по обвинението срещу П. И. П. за престъпление по чл.150,ал.1, вр. с чл.26,ал.1 от НК и чл.159,ал.1 от НК, видно от който е, че СГП е обвинила П. И. П. в престъпление по чл.150 от НК за извършено престъпление на дата 31.01.2017 година.

На 23.10.2018 година до Председател на ДА“ТО“ е депозирано обяснение от страна на оспорващия П. И. П..

Със Заповед № РД-30-7714/07.12.2018 година на Председател на ДА“ТО“ е образувано дисциплинарно производство срещу П. И. П.- агент III степен в Дирекция“ Б“, определен е дисциплинарно- разследващ орган в състав- Председател – Н. Б. Ц.- ВПД Директор на Дирекция“ Вътрешна сигурност“ и членове- А. Г. И.- ВПД- Началник на сектор 01 на Отдел „С“ към Дирекция“ Вътрешна сигурност“, А. Д. Д. – старши експерт IV степен в отдел „ДПКР към Дирекция“ Човешки ресурси“, Е. И. – Х.- главен експерт в Отдел“ ПАДПППОО“ към Дирекция “Правно-нормативно обслужване“, който да проведе дисциплинарното производство, посочено, че дисциплинарно- разследващият орган да запознае срещу подпис служителя и е определен срок за изготвяне на становище -30 дневен от издаване на заповедта.

Със заповедта за образуване на дисциплинарно производство, оспорващият П. И. П. е запознат лично срещу подпис на дата 10.12.2018 година/ видно от отбелязването върху заповедта, приложена на лист 32 от делото.

На 13.12.2018 година оспорващият депозирал Сведение до Председателя на ДА“ТО“ във връзка с издадената Заповед за образуване на дисциплинарно производство за извършеното от него нарушаване на Етичния кодекс, в което той дал подробни сведения относно изясняване на случая.

Със Заповед № РД30-7968/18.12.2018 година на Председател на ДА“ТО“ е възложено на Б. Б.- Заместник- председател на ДА“ТО“ да осъществява правомощията на Председател на ДА“ТО“ за периода от 21.12.2018 година до 13.01.2019 година включително.

На 04.01.2019 година е изготвена обобщена Справка, рег. № 31-137/04.01.2018 година, с която е предложено на П. И. П.- агент III степен към Дирекция“ Б“ при ДА“ТО“ да бъде наложено дисциплинарно наказание„ Уволнение“ на основание чл.203,ал.1,т.13 от ЗМВР и да му бъде прекратено служебното правоотношение . Обобщената справка е подписана с особено мнение на Елека Х. – на длъжност главен експерт в Отдел“ Правно-административна дейност, процесуално представителство и правно осигуряване на обществени поръчки“ на Дирекция“ Правно- нормативно обслужване в ДА“ТО“, в което подробно изразила несъгласието си с мнението на мнозинството на комисията.

На 04.01.2019 година до П. И. П. е изпратена Покана за запознаване с Обобщена справка и даване на допълнителни обяснения или възражения от дисциплинарно-разследващ орган, като поканата е връчена на оспорващия лично срещу подпис на дата 04.01.2019 година в 16.10 часа.

С Обобщената справка оспорващият е запознат лично срещу подпис на дата 04.01.2019 година/ видно от отбелязването върху лист 43 от делото/.

На 07.01.2019 година, оспорващият депозирал до Председател на ДАТО възражение срещу Обобщената справка .

На 11.01.2019 година, За председател– Заместник- председател на ДА“ТО“ издал оспорената Заповед № РД-30-148, с която наложил на П. И. П.- агент III степен към ДБ дисциплинарно наказание “Уволнение“ и прекратил служебното му правоотношение считано от датата на връчване на заповедта.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 11.01.2019 в 15 часа / видно от разписката, неразделна част от заповедта ,приложена на лист 15 от делото/.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения:

Оспорената Заповед рег.№РД-30-148/11.01.2019 година на За председател, Заместник-председател на ДА“ТО“,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от името на компетентен по смисъла на чл.204,ал.1, т.3 от ЗМВР орган- това е Председател на ДА“ТО“, който съгласно чл.19 г от Закон за специални разузнавателни средства (Нов - ДВ, бр. 70 от 2013 г., в сила от 9.08.2013 г.) организира, ръководи и контролира дейността на агенцията; представлява агенцията; утвърждава длъжностното разписание на длъжностите в администрацията на агенцията и длъжностните характеристики на служителите в нея;. създава и закрива структурни звена в рамките на утвърдения бюджет и числен състав;. предлага проекта на годишен бюджет;. изпълнява бюджета; ръководи управлението на човешките ресурси; отговаря за управлението на предоставените на Държавна агенция "Технически операции" вещи; утвърждава Етичен кодекс за поведение на служителите в Държавна агенция "Технически операции"; осъществява сътрудничество със сродни служби на други държави и с международни организации;. изпълнява и други правомощия, определени в закон. По силата на алинея втора на чл.19г от Закона за специални разузнавателни средства при изпълнение на правомощията си председателят издава заповеди и други актове, предвидени в закон. В Чл. 19з. (Нов - ДВ, бр. 70 от 2013 г., в сила от 9.08.2013 г.) от ЗСРС,дейността, структурата и организацията на работа на Държавна агенция "Технически операции" се определят с устройствен правилник, приет от Министерския съвет. Съгласно чл.6 от Устройствения правилник, Председателят утвърждава класификатор на длъжностите в ДАТО, като осъществява правомощията на орган по назначаването на държавните служител и в ДАТО съгласно Закона за специалните разузнавателни средства. Наред с това, изрично нормата на чл.207,ал.1, т.2 от ЗМВР е предоставила правото на Председател на ДА“ТО“ да бъде дисциплинарно- наказващ орган по смисъла на чл.207,ал.1,т.2 от ЗМВР за всички нарушения/ - за държавните служители на младши изпълнителски длъжности и за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности. Наред с това, между страните няма спор, а и от

приложените по делото доказателства се установява, че лицето Ц. К. е назначен на длъжността Председател на ДАТО“.От доказателствата по делото е видно, че по време на издаване на заповедта, лицето Ц. К. е отсъствал и с нарочна Заповед от 18.12.2018 година е възложил на Б. Б. – Заместник – председател на ДА“ТО“ да осъществява правомощията на Председател на ДА“ТО“ за времето от 21.12.2018 година до 13.01.2019 година включително. Тази заповед е издадена на основание чл.19,ал.3, във връзка с чл.19г,ал.2 от Закона за специални разузнавателни средства. По силата на чл.19д. (Нов - ДВ, бр. 70 от 2013 г., в сила от 9.08.2013 г.) от ЗСРС, Заместник-председателите подпомагат председателя при изпълнение на правомощията му, а при отсъствие на председателя правомощията му се осъществяват от заместник-председател, определен със заповед на председателя за всеки конкретен случай. Заповедта е издадена от Заместник- председател на ДА“ТО“ но в качеството му на Председател на ДА“ТО“ и то по силата на изрична заповед за заместване от дата 18.12.2018 година. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа ,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането,заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

В конкретния случай, заповедта е издадена от името на замествания-Председател на ДА“ТО“ и подписана от Заместник-председател на ДА“ ТО“, който към този момент е изпълнявал в пълен обем правомощията на Председателя на ДА“ТО“,а наред с това лицето Б. Б. през 2014 година е назначен за Заместник-председател на Държавна агенция„Технически операции“/видно от приложените по делото доказателства.

В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия ,че заповедта е нищожна, тъй като Председател на ДАТО не е бил в обективна невъзможност да изпълнява задълженията си. От доказателствата по делото се установява ,че на Ц. П. К. е разрешено ползването на платен годишен отпуск за времето от 21.12.2019 година до 11.01.2019 година включително със Заповед № Д-3626/17.12.2018 година на Министър – председател на РБ/ / приложена на лист 169 от делото. Установено е, че Председател на ДА“ТО“ е бил в

обективна невъзможност да изпълнява задълженията си, тъй като е ползвал платен годишен отпуск и е бил заместван от Б. Б.- Заместник- председател на ДА“ТО“, който в пълен обем по силата на заместване е изпълнявал неговите правомощия. По тези съображения, настоящият съдебен състав намира твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че заповедта е издадена при условията на делегиране на правомощия, без такива да са предвидени в закона, за неоснователно.

Заповедта не отговаря на изискванията за форма и не съдържа предвидените в чл.210 от ЗМВР задължителни реквизити:извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. В заповедта липсва посочен конкретно нарушение по чл.203 ,ал.1,т.13 от ЗМВР- с действията си служителят умишлено е нарушил разпоредбите на чл.8/ служителят пази доброто име на институцията, която представлява, чл.9/ служителят насърчава хората да спазват и уважават закона, като дава личен пример с поведението си и чл.6 / стриктното спазване на закона от страна на служителя допринася за гарантирането правата и свободите на гражданите, за авторитета на институциите в РБ и опазването сигурността на страната от Етичния кодекс за поведение на служителите в ДА“ТО“ и представлява уронване престижа на службата, което деяние е несъвместимо с етичните правила, но деянията, за които е наложено дисциплинарно наказание “Уволнение на оспорващия, не са конкретно визирани, а представляват описани не извършените от него престъпления, посочени в Обвинителния акт. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не отговаря на изискванията за форма, визирани в чл.146 от АПК, тъй като АПК в случая не може да намери приложение, тъй като специалният закон – ЗМВР има изрични изисквания за форма и реквизити на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и по общо правило специалният закон изключва приложението на общия и след като в ЗМВР изрично законодателят е предвидил форма и съдържание на заповедта ,то именно ЗМВР следва да намери приложение, а не АПК.

При издаването на заповедта са нарешени процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално-правните на ЗМВР . Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъществено деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя. От своя страна, действащата по време на извършване на нарушението и по време на налагане на наказанието-ИНСТРУКЦИЯ № 81213-470 от 27 април 2015 година за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи--**в чл.3 е посочено, че** дисциплинарната практика обхваща упражняването на дисциплинарната власт, действията по изпълнение и обжалване на заповедите за налагане на дисциплинарни наказания и предприемането на мерки

за укрепване на дисциплината. В чл.4 от Инструкцията е посочено, че нарушение на служебната дисциплина е това противоправно деяние, което е извършено умишлено или по непредпазливост от служител на МВР и е обявено за наказуемо от ЗМВР, Закона за държавния служител (ЗДСл) или Кодекса на труда (КТ). Съгласно чл. 19е от Закона за специални разузнавателни средства Служители в Държавна агенция "Технически операции" са:

1. държавните служители, които пряко осъществяват дейности по прилагане на **специални разузнавателни средства**; държавните служители;лицата, работещи по трудово правоотношение.За държавните служители по ал. 1, т. 1 се прилагат разпоредбите относно държавната служба в [Закона за Министерството на вътрешните работи](#). Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със [Закона за държавния служител](#). Служителите по ал. 1 се назначават от председателя на Държавна агенция "Технически операции".

Държавните служители в МВР изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“. ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност,но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **"че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."**

В настоящия случай, събраните по делото доказателства, сочат че при наличие на данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина/ а нарушение на служебната дисциплина според чл.4 от Инструкцията, нарушение на служебната дисциплина е това противоправно деяние, което е извършено умишлено или по непредпазливост от служител на МВР и е обявено за наказуемо от ЗМВР, Закона за държавния служител (ЗДСл) или Кодекса на труда (КТ).

В съответствие с разпоредбата на чл.31 от Инструкцията при постъпили данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина прекият ръководител на държавния служител, извършил нарушението, незабавно изготвя предложение по образец до органа по чл. 207, ал. 1 ЗМВР, с което предлага да бъде образувано дисциплинарно производство и да бъде определен дисциплинареноразследващ орган.

В случая, дисциплинарно- наказващият орган на основание чл.207,ал.1 т. 2 от ЗМВР и действащ като орган по назначаването- Председател на ДА"ТО" издал Заповед №РД-30-774/07.12.2018 година за образуване на дисциплинарно производство срещу оспорващия,открил дисциплинарно дело,определил дисциплинарно разследващия орган в състав изрично посочен в заповедта, определен е срок за завършване на дисциплинарното разследване. Заповедта за образуване на дисциплинарното производство е със съдържанието, посочено в чл. 34,ал.2 от Инструкцията-изготвена е по образец и в нея са посочени постъпилите данни, извършителят, дисциплинарното нарушение, предвиденото наказание, дисциплинареноразследващият орган, на когото се възлага разследването, срокът за извършване на разследването и правата на държавния служител, срещу когото е

образувано дисциплинарното производство.

Настоящият съдебен състав намира, че дисциплинарно- разследващият орган е определен в съответствие с изискванията на чл.37 от Инструкцията- предложените участници за дисциплинарно-разследващ орган по възможност трябва да бъдат съобразени с длъжността на държавния служител, срещу когото е образувано дисциплинарното производство, да бъдат компетентни в областта, предмет на дисциплинарното производство, и да не са участвали в извършени предварителни проверки, по които е образувано дисциплинарното производство/ като съставът на дисциплинарно- разследващия орган е учтаван в периода на образуването на дисциплинарното производство.

Изпълнена е процедурата, регламентирана в чл. 207 от ЗМВР. Служителят е запознат срещу подпис както със заповедта за образуване на дисциплинарното производство, разяснена му е възможността да дава обяснения (което впоследствие е упражнил), да представя доказателства и да бъде подпомаган в защитата си от друг служител на МВР. Държавният служител, срещу когото се води дисциплинарното производство, се запознава със заповедта, което обстоятелство удостоверява с подпис и отбелязване на дата и час.

За резултатите от дисциплинарното разследване е изготвена Обобщена Справка № 31-137/04.01.2019 година, съответстваща по съдържание на чл. 50 от Инструкцията- чрез посочване на повода за образуване на дисциплинарното производство, получените предварителни данни, установената фактическа обстановка, извършителят на нарушението, събраните доказателства, нарушените разпоредби, правното основание за предлаганото дисциплинарно наказание или за прекратяване на дисциплинарното производство. Оспорващият след отправена покана е поканен да се запознае с Обобщената справка, същият е запознат лично срещу подпис на 04.01.2019 година, и е упражнил правото си да даде възражения срещу нея, като е направил това на дата 07.01.2019 година. Дисциплинарно-разследващият орган е изготвил Становище относно наличието на предпоставки за реализиране на дисциплинарната отговорност на П. като дисциплинарно разследващото производство е приключило в определения от дисциплинарно- наказващия орган срок. Дисциплинарно-разследващият орган приключил дисциплинарното разследване в срока, определен от дисциплинарно-наказващия орган и изготвил Становище съобразно разпоредбата на чл.207, ал.12 от ЗМВР. Изготвеното становище е в съответствие с разпоредбата на чл. 53 от Инструкцията- в Становището по [чл. 207, ал. 12 ЗМВР](#) освен реквизитите от обобщената справка се включва и оценка на допълнителните обяснения и възражения на държавния служител въз основа на събраните доказателства и се посочва наличието или липсата на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност, като в конкретния случай е посочено, че следва на оспорващия да се ангажира дисциплинарната отговорност чрез налагане на дисциплинарно наказание- „Уволнение“, а обобщената справка е подписана с особено мнение на участвалия в дисциплинарното разследване юриконсулт Е. Х., която е изразила становище, че не следва да се ангажира дисциплинарната отговорност на нарушителя.

Дисциплинарното дело е докладвано на дисциплинарно- разследващия орган, който след запознаване със същото/ материалите от дисциплинарното разследване са постъпили при него на дата 07.01.2019 година и на дата 11.01.2019 година За председател-Заместник- председател на ДА“ТО“ издал оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание.

След получаване и анализиране на събраните в хода на дисциплинарното разследване доказателства обаче дисциплинарно- наказващият орган не е поискал писмените обяснения на нарушителя, нито пък е приел дадените такива в хода на

дисциплинарното разследване. Върху възражението срещу Обобщената справка и върху самата Обобщена Справка има отбелязване – „Запознат“ с дата и подпис, без обаче да е посочено, кой е запознат с отбелязване на името и длъжността му. Това само по себе си не може да доведе до извод, че дисциплинарно- наказващият орган е приел писмените обяснения на нарушителя или пък е поискал даването на такива по повод конкретно извършеното нарушение и такива обяснения не са дадени по вина нарушителя.

Следва да бъде отбелязано, че в разпоредбата на чл.206,ал.1 от ЗМВР е вменено задължение на дисциплинарно-наказващия орган преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения,като законодателят е използвал съюза„или“,което означава алтернатива,а не кумулация. Неприемането на писмените обяснения,винаги и безусловно е съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на заповедта на процесуално основание без да се разглежда спора по същество. Основателен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител ,че дисциплинарно- наказващият орган е допуснал нарушение на чл.206 от ЗМВР. Редът за приемане и изслушване на държавния служител, който е извършил дисциплинарно нарушение е регламентиран в ИНСТРУКЦИЯ № 81213-470 ОТ 27 АПРИЛ 2015 Г. ЗА ОРГАНИЗАЦИЯТА НА ДЕЙНОСТТА ПО УСТАНОВЯВАНЕ НА ДИСЦИПЛИНАРНИ НАРУШЕНИЯ И НАЛАГАНЕ НА ДИСЦИПЛИНАРНИ НАКАЗАНИЯ, СЪБИРАНЕТО И ОБРАБОТКАТА НА ИНФОРМАЦИЯ ЗА СЪСТОЯНИЕТО НА ДИСЦИПЛИНАТА И ДИСЦИПЛИНАРНАТА ПРАКТИКА В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИИздадена от Министерството на вътрешните работи,Обн. ДВ. бр.34 от 12 Май 2015г., в **чийто член 23 е посочено**, че след постъпване на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител дисциплинарнонаказващият орган задължително извършва действията по **чл. 206, ал. 1 - 4 ЗМВР/ в това число и да изслуша държавния сулжител или да приеме писмените му обяснения преди да наложи** дисциплинарното наказание. В конкретния случай по делото не се съдържат доказателства, че дисциплинарно-наказващият орган е поканил оспорващия да даде писмени обяснения или да го изслуша, респективно на това да приеме писмените му обяснения но по конкретно извършените нарушения. Приетото възражение като писмено обяснение от страна на дисциплинарно-наказващия орган на дата 07.09.2017 година, не може и няма как да бъде причислено към приети и дадени писмени обяснения от страна на служителя на МВР и то по конкретно извършените нарушения, за които му е наложено дисциплинарно наказание- порицание. Това представлява само формално отбелязване,че приема възражението като обяснения,без обаче дисциплинарно-наказващият орган да го е поканил да даде писмени обяснения или пък да му е отправил покана за изслушване.

Липсват и доказателства,държавният служител да е поканен да бъде изслушан.Съгласно разпоредбата на чл.57 от Инструкцията ако държавният служител, срещу когото е образувано дисциплинарно производство, не е дал писмени обяснения по време на дисциплинарното производство извън случаите по чл. 206, ал. 5 ЗМВР, дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да го покани да даде писмени обяснения или да го изслуша чрез покана по образец.

Неизслушването на държавния служител или неприемането на писмените му обяснения винаги и безусловно е съществено процесуално нарушение ,което опорочава заповедта и води до отмяната и на процесуално основание.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 194, ал. 4 от ЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъществено деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя.

Неоснователен е доводът на оспорващия и не неговия процесуален представител, че още на дата 13.03.2017 година, Председател на ДАТО е открил нарушението и нарушителя и от тази дата е започнал да тече предвиденият в чл. 205 от ЗМВР срок. На първо място, тази справка е изготвена много преди да е образувано дисциплинарното производство срещу нарушителя. На второ място, от тази справка е видно, че комисията, която е определена да извърши проверката е приела, че държавният служител към този момент не е извършил дисциплинарно нарушение и не са налице предпоставките за образуване на дисциплинарно производство. На следващо място, нормата на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР сочи, че дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. По силата на чл. 196, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно-наказващ орган. В конкретния случай, материалите от дисциплинарното производство са постъпили на дата 07.01.2019 година, но не е ясно дали при дисциплинарно-наказващия орган/при съобразяване с изложеното по-горе, че няма отбелязване кой е подписал на дата 07.01.2019 година. Дори и да се приеме, че дисциплинарно-наказващият орган се е запознал на дата 07.01.2019 с Обобщената справка и на тази дата е открит нарушителят и нарушението, то безспорно Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание от дата 11.01.2019 година, при което твърдяното нарушение на нормата на чл. 195 от ЗМВР не е налице.

Посочените в заповедта дисциплинарни нарушения обаче изцяло съвпадат с изпълнителните деяния, предмет на обвинението срещу П. И. П., за което е привлечен като обвиняем и е образувано Досъдебно производство № 255/2017 година по описа на ОД ПУ-СДВР, пр. пр. № 821/2017 година по описа на СГП, което е недопустимо предвид нормата на чл. 66 от Инструкцията - в мотивите на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не се посочват като нарушения на служебната дисциплина състави по смисъла на Наказателния кодекс (НК), а само дисциплинарни нарушения по смисъла на ЗМВР. Вярно е, че по силата на чл. 194, ал. 3 от ЗМВР държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо от това, че деянията им могат да бъдат основание за търсене на друг вид отговорност и дисциплинарната отговорност може да бъде реализирана независимо от наказателната само в случаите, когато дисциплинарното нарушение едновременно съставлява и престъпление и в този случай действа презумпцията за невиновност. Но описаните фактически състави на извършеното дисциплинарно нарушение изцяло съвпадат с изпълнителните деяния на престъпление по чл. 150, ал. 1 и чл. 159, ал. 1 т НК, без да има посочени ясни и конкретни нарушения на

ЗМВР или на Етичния кодекс. Това е недопустимо и съдебната практика на ВАС е категорична по този въпрос. Така в Решение № 72/05.01.2016 година, постановено по адм. дело №1257/2016 година по описа на ВАС, е посочено „че за да се приемат в случая за установени и доказани обстоятелства, които осъществяват и състав на престъпление, за извършването на което нарушителят е привлечен и като обвиняем, при спор по фактите следва да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд или влязла в сила решение на гражданския съд, с което се установяват престъпни обстоятелства по предявен иск по чл. 124, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Дисциплинарно-наказващият орган е приел за установени и доказани факти, които имат характер на престъпни обстоятелства, при липса на влязла в сила осъдителна присъда относно тези обстоятелства“. По делото не е спорно, че няма влязла в сила присъда по образуваното против П. наказателно производство за престъпление по чл.150 от НК.Съгласно законовата презумпция същият се счита за невинен до доказване на противното, а по същество служителят е уволнен именно заради извършването на деяние, попадащо изцяло в хипотезата на визираното по-горе престъпление – т.е. уволнението му е резултат на недоказано виновно извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 203, ал. 1 от ЗМВР.

„Дисциплинарнонаказващият орган е приел за установени факти - извършването на определени действия от страна на служителя, които действия осъществяват състав на престъпление по НК – чл. 150 от НК.Извършеното от служителя деяние, по отношение на което поначало вярно е прието, че е несъвместимо с етичните правила и уронва престижа на службата, се осъществява и състав на престъпление съгласно НК. Т.е. с едно и също деяние служителят е осъществил едновременно състав на престъпление и състав на дисциплинарно нарушение. Или казано по друг начин, елемент от фактическия състав на конкретното дисциплинарно нарушение (така както са описани фактите в заповедта) е извършването от страна на служителя на престъпление по чл. 150, ал. 1 от НК. За да се приемат за доказани фактите, описани в заповедта, които факти покриват и състав на престъпление, е необходимо налице на влязла в сила осъдителна присъда. Съпричастността на едно лице в извършването на каквото и да е престъпление се установява единствено и само с влязла в сила осъдителна присъда. Законът допуска едно изключение от установеното правило и то е при произнасяне с решение на гражданския съд по предявен иск с правно основание чл. 124, ал. 5 от ГПК в изчерпателно посочени хипотези.

Когато с едно и също деяние едновременно се осъществява състав на дисциплинарно нарушение и състав на престъпление или когато извършването на престъплението е част от състава на дисциплинарното нарушение, то в тези случаи няма пречка да се търси както наказателна, така и дисциплинарна отговорност на служителите, но дисциплинарната отговорност се поставя в зависимост от установяването на факта на извършеното престъпление (т.е. от установяването на престъпни обстоятелства), което може да стане в случая единствено с влязла в сила присъда на наказателен съд. Не случайно законодателят е предвидил първо, че сроковете по чл. 195, ал. 4 от ЗМВР започват да текат от влизане в сила на присъдата и второ – че осъждането за умишлено престъпление от общ характер представлява отделно и самостоятелно тежко нарушение на служебната дисциплина. Ако се приеме, че дисциплинарнонаказващият орган има правомощия да налага наказание за деяние, което от фактическа страна, покрива състав на престъпление, преди да е налице влязла в сила присъда, то на практика би се стигнало до неприлагането на разпоредбата на чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, до обезсмисляне на нейното съществуване и до нарушаване на презумпцията за невиновност. Приемайки

нормите на чл. 203, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 195, ал. 4 от ЗМВР законодателят е предвидил, че дисциплинарнонаказващият орган преди да наложи наказание в цитираната по-горе хипотеза, следва да изчака влизането в сила на осъдителна присъда на наказателния съд. В противен случай се губи смисълът на изключението, регламентирано в нормата на чл. 195, ал. 4 от ЗМВР - сроковете за налагане на дисциплинарни наказания за деяния, които осъществяват и състав на престъпления, да текат от влизане в сила на присъдата, а не от откриване на нарушението.

В случая служителят, срещу когото е образувано дисциплинарно производство за поведение, несъвместимо с етичните правила и уронващо престижа на службата, когато това поведение от фактическа страна покрива и състав на престъпление, за което е привлечен и като обвиняем, може да бъде отстранен по реда на чл. 69 от НПК или по реда на чл. 214 от ЗМВР при наличието на предпоставките, визирани в закона. При всички случаи обаче дисциплинарнонаказващият орган, преди да се произнесе със заповед за уволнение, трябва да изчака произнасянето на наказателния съд и влизането в сила на осъдителната присъда, която по силата на чл. 300 от ГПК и чл. 413 от НПК е задължителна за всички органи, съдилища, лица и организации. Безспорно е налице преюдициалност на спора по образуваното наказателно производство по отношение на дисциплинарното производство. Необходимостта да се изчака влизането в сила на осъдителна присъда е с оглед обстоятелството, че престъпления и престъпни обстоятелства, съгласно българското законодателство, могат да се установяват само по два начина: 1. от наказателния съд, чрез осъдителна присъда, и 2. по реда на чл. 124, ал. 5 от ГПК, при изчерпателно изброени хипотези, в които граждански съд може да се произнесе по предявен иск за установяване на престъпно обстоятелство. Никой друг – било то административен орган или съд, различен от посочените по-горе, не разполага с компетентността да установява престъпни обстоятелства дори и инцидентно във връзка с решаването на друг спор, който му е подведомствен или подсъден. Приемането на обратното би довело до нарушаване на презумпцията за невиновност. Следователно, за да се приемат за установени и доказани обстоятелства, които осъществяват и състав на престъпление съгласно българския наказателен закон, следва да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд или влязло в сила решение на гражданския съд, с което се установяват престъпни обстоятелства по предявен иск по чл. 124, ал. 5 от ГПК.

Всичко това води до извод, че дисциплинарното нарушение, за което на П. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, не е доказано, оспорената заповед е постановена при липса на материалните предпоставки за издаването ѝ.

В този смисъл е налице съдебна практика-Решение № 2439 от 09.01.2015 г. по административно дело № 6893/2014 г. по описа на ВАС, Решение № 12632 от 23.10.2014 г. по административно дело № 5694/2014 г. по описа на ВАС, и други. Подобни мотиви са изразени и в Решение № 13940/24.10.2013 година по адм. дело 0 1044/2013 година на ВАС, в Решение № 6555/25.05.2017 година по адм. дело № 5868/2016 година на ВАС.

Липсата на извършено нарушение на служебната дисциплина, допуснатите нарушения на процесуално-правните разпоредби и на материалния закон и несъответствието на заповедта с целта на закона, водят до извода, че дисциплинарната отговорност на оспорвания е неправилно ангажирана от страна на дисциплинарно-наказващия орган и то без да са изяснени фактите и обстоятелствата, водещи до налагане на дисциплинарно наказание, което предпоставя отмяна на заповедта, като неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл. 143 от АПК В

полза на оспорващия следва да се присъдят разноски. Но предвид искането за редуциране на адвокатското възнаграждение на адвокат И., направено от процесуалните представители на ответника по оспорването, съдът следва да се произнесе първо по него и тогава да определи разноските, които следва да се присъдят на оспорващия. От приложеното по делото пълномощно е видно, че оспорващият е представляван от един адвокат, като договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1200 лева, от които платени в брой 600 лева - при подписване на Договора за правна защита и съдействие и остатъкът - договорен за плащане до 01.04.2019 година. От приложеното платено нареждане е видно, че на дата 15.02.2019 година оспорващият е довнесъл сумата от 600 лева - остатък от договореното адвокатско възнаграждение.

Тъй като по силата на чл.143 АПК се присъжда възнаграждение само за един адвокат, то възнаграждението за един адвокат. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ , ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл.8, ла.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита по административни дела - за отмяна на заповед за прекратяване на служебно правоотношение възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 1, т. 1, буква "а". В чл.7, ал.1 от Наредбата е посочено, че за отмяна на уволнение (чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ) или за възстановяване на работа (чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ), когато искът е предявен самостоятелно - не по-малко от размера на минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2; за други неоченьяеми искове - 200 лв.; за трудови дела с определен интерес - съобразно ал. 2; В **ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 320**

ОТ 20 ДЕКЕМВРИ 2018 Г. за определяне нов размер на минималната работна заплата за страната е определен от 1 януари 2019 г. нов размер на минималната месечна работна заплата за страната от 560 лева и на минималната часова работна заплата 3,37 лева при нормална продължителност на работното време 8 часа и при 5-дневна работна седмица. Размерът на минималната месечна работна заплата по ал. 1 се определя за пълен работен месец. Възнаграждението на адвоката в конкретния случай възлиза на 560 лева и същото е прекомерно при казаното по-горе, още повече, че делото не представлява правна и фактическа сложност. Непредставянето на писмени доказателства от страна на ответника по оспорването, не прави делото сложно както от фактическа, така и от правна страна. В този смисъл, възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно. В полза на оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 10 лева държавна такса, редуцирано възнаграждение на адвоката - 560 лева и 9,71 лева заплатена държавна такса за снабдяване с доказателства или общият размер на разноските възлиза на 580 лева. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса

добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДР на ДОПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воен от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РД-30-148/11.01.2019 година на ЗА ПРЕДСЕДАТЕЛ Заместник- председател на Държавна агенция“ Технически операции“, с която е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ на П. И. П.- агент III степен към ДБ и прекратено служебното правоотношение на оспорващия ,считано от датата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА ЗА ПРЕДСЕДАТЕЛ- Заместник- председател на Държавна агенция“ Технически операции“ ДА ЗАПЛАТИ НА П. И. П. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 580 ЛЕВА ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДА“ТО“.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК

СЪДИЯ:

